

IMPRESSIES BEZOEK AGNITA, ROEMENIË

Van vrijdag 13 april tot dinsdag 17 april 2012 hebben enkele gemeenteleden weer een bezoek aan Agnita gebracht, bij onze kerkelijke zuster gemeente en de RK-parochie en bij enkele projecten in Agnita die wij door middel van uw bijdragen ondersteunen.

In deze nieuwsbrief vindt u hun eerste impressies.

Oebele van der Veen

Ons bezoek aan Agnita leverde mij opnieuw heel positieve ervaringen op. Een van de grondgevoelens is: er zijn hier mensen bezig die hard werken en met weinig middelen toch waardevolle dingen weten te bereiken. En wij mogen daaraan een aandeel leveren.

Indrukwekkend vind ik het werk dat de enige tijd geleden opgezette thuiszorg doet. De dagopvang heeft enkele ruimtes met tweedehands spullen ingericht, maar het functioneert en veel mensen maken er gebruik van. In het gesprek met de burgemeester kwam ter sprake, hoe je in de plaatselijke politiek vooral scoort als je grote, voor iedereen zichtbare, projecten tot stand brengt. Thuiszorg is echter slechts voor een beperkt aantal personen, maar daarom niet minder belangrijk. De burgemeester stelde, dat voor hem een mensenziel meer waard is dan een vierkante meter asfalt. Ook vanuit de kerkelijke gemeente en de parochie wordt met veel inzet gewerkt. De kerstpakketten uit Oosterbeek werden erg gewaardeerd en het tweedehands kledingwinkeltje loopt goed. Het lijkt me dan ook heel waardevol om de kerken in Agnita moreel en financieel te blijven steunen. De hartelijkheid waarmee we ontvangen werden en het plezier dat we samen hadden, onderstreept opnieuw de waarde van het Roemenië-project.

Diny Timmer

Voor mij was het de eerste keer dat ik meeding naar Agnita en dat was iets waar ik al heel lang naar uitkeek. De ontvangst en het verblijf waren zo hartelijk en warm. Aan alle kanten probeerden de mensen het ons naar de zin te maken.

Natuurlijk ging mijn interesse in het bijzonder uit naar de *kledingwinkel* in het gebouw van de Reformatuskerk. Het was geweldig om te zien hoe goed alles geordend was, zo duidelijk. Verschillende rekken met kleding maar ook een grote kast met veel schappen. Daarin jumpers, spijkerbroeken, shirts. Alles prima verzorgd. Ook waren er dozen met schoenen en tassen. De kinderkleding heel duidelijk in het zicht. In de opslagruimte stond alles gesorteerd en uitgezocht (winter- en zomerkleding). Ook de kinderkleding weer bij elkaar. De opbrengst van de winkel is genoeg om een aantal maanden de energierekening van de kerk te betalen.

Het aanbod sluit goed aan bij de behoefte van de mensen, maar toch zijn er wensen. Zo is er bijvoorbeeld een vraag gekomen naar rubberlaarzen, sportschoenen en werkkleding. Mensen die in een winkel werken moeten ook daarvoor kleding hebben. De sportschoenen b.v. zijn belangrijk omdat die in de gewone winkel onbetaalbaar zijn.

Ook het ziekenhuis en verpleeghuis wilde ik graag bezoeken en als je ziet hoe zorgzaam de verpleging met toch maar weinig middelen werkt, word je stil.

Bij de gezamenlijke bijeenkomsten hadden we, naast de zakelijke besprekingen, het thema *samen zingen* en dat was een groot succes. Op zondag in de kerkdienst maar ook bij de mensen thuis hebben we dat veel gedaan. Heel dankbaar ben ik dat deze reis mee heb kunnen maken.

Gé van den Berg

Mijn eerste keer naar Agnita als diaken en als lid van de werkgroep Roemenië. Een boeiende belevenis om wat van het land te zien en vooral om in Agnita rond te lopen. Onze gastheer en gastvrouw waren zo aardig en we konden al snel met elkaar lachen om iets, zonder dat we elkaars taal spraken.

We hadden afgesproken, dat ik over de activiteiten van de *diaconie* in Oosterbeek zou gaan vertellen, om te komen tot een uitwisseling van ideeën. Dat kwam echter niet helemaal uit de verf maar dat was misschien door dat de onderwerpen die ik te berde bracht hen niet zo aanspraken. Ik vertelde bijvoorbeeld over het PKN Vakantiebureau en over de bloemengroet die wij elk jaar verzorgen. Van Amnesty International hadden ze nog nooit gehoord en over het schrijven van brieven maakten ze een grap: Zij zouden liever bepaalde mensen (de regering) gevangen zetten i.p.v. brieven te schrijven om gevangenen vrij te krijgen. Maar jammer genoeg gingen ze niet serieus op dit onderwerp in. Hun aandacht is waarschijnlijk vooral gericht op hun eigen situatie omdat het leven harder is dan bij ons: hun diaconie besteedt het geld bijvoorbeeld wanneer een lid van de kerk of parochie medicijnen of een begrafenis niet kan betalen.

Dat we bijna elke dag gezongen hebben bij mensen thuis, in een kerkvergadering en in de kerkdienst, was heel fijn en ontroerde ons allemaal.

Het waren waardevolle dagen en ik vond het goed om mee te gaan.

Henk Romein

De weg van Agnita naar Sibiu (60 km) is gereed; opgeknapt met Europese subsidie. Het is een prachtige weg geworden die niet onderdoet voor de wegen in ons land of – beter vergelijkbaar – de wegen in heuvelachtig Duitsland. De Roemenen hebben ook ontdekt dat je op zo'n mooie weg veel harder kunt rijden. Gevolg: na 20 jaar zonder ongelukken zijn er dit jaar al 5 doden gevallen...

Z.o.z.

Nu is Agnita zelf aan de beurt. Het leidingenstelsel wordt vernieuwd: water, riolering, elektriciteit. Overal zijn wegen en trottoirs (voor zover die er zijn) opgebroken. De burgemeester hoopt dat het voor de winter klaar is... Zo gaat de modernisering voort en dat is goed. Het verschil in staat van onderhoud van de huizen gaat wel steeds meer opvallen. Een deel van de huizen is of wordt opgeknapt maar een ander deel blijft rot en kapot. Dit is bepalend voor het stadsbeeld. En waarschijnlijk een indicatie voor de tweedeling in de maatschappij. Er is veel te vertellen over het reilen en zeilen van de kerken in Agnita (wij maakten het Orthodoxe Paasfeest mee), van de thuiszorg, de dagopvang voor ouderen, het ziekenhuis, de jeugdverenigingen met vrijwilligers, enz. Er verandert veel maar ik hoop dat de mensen zo blijven als ze zijn: warm en gastvrij. Dank aan mijn reisgenoten voor het prettige gezelschap en de positieve sfeer.

Jannie van Doorn

Ook al kom ik al wat jaren in Roemenië, elke keer weer ben ik verbaasd over de hartelijkheid en de gastvrijheid die ons geboden wordt. Wat ook opvalt zijn de veranderingen, stapje voor stapje zie je het land vooruit gaan. Overal waar we kwamen werden we met open armen ontvangen. Het is goed te merken dat we al meer dan 10 jaar in Agnita komen. Er is in de tussentijd een band gegroeid en de gezichten zijn aan weerszijden bekend. We hebben veel gesprekken gevoerd en daarnaast was er ook tijd voor persoonlijk contact. Zo hebben Henk, Oebele en ik samen met dominee Endre Kozma een bezoek gebracht aan de voorzitter van de kerkenraad die ziek was. Er is ook veel gezongen tijdens deze reis. Muziek is een universele taal en dat sprak aan. We ontdekten dat er aardig wat liederen waren waarvan allen de melodie kenden zowel kinderliederen, als uit de schooltijd als kerkelijke liederen. Heel bijzonder was de laatste avond in ons gastgezin toen we met ds Endre Kozma en de hele reisgroep tot slot "Zegen ons algoede" zongen. Een mooie afsluiting.

Graag wil ik hier kort verslag doen van onze gesprekken met de thuiszorg en het ziekenhuis. De *thuiszorg* in Agnita, stichting APADOR, werkt goed, zij het nog zeer kleinschalig en met beperkte middelen. Er is net genoeg geld om de salarissen te betalen, geld voor het benodigde verbandmateriaal of incontinentiemateriaal is er gewoon niet. Aan de ene kant omdat thuiszorg nog een vrij onbekend begrip in Roemenië is en in deze vorm dus onbekend bij de overheid, daarnaast dus ook onbekend bij de ziektekostenverzekeraar. Sowieso is de ziektekostenverzekering in Roemenië veel kariger dan bij ons. De medewerkers van de thuiszorg doen hun werk met veel inzet en soms werken ze zelfs vrijwillig. In Agnita deden ze hun werk lopend van de ene patiënt naar de andere. U begrijpt dat kost veel tijd. Terplekke besloten wij om geld te geven voor een fiets zodat er efficiënter gewerkt kan worden.

Er wordt wel gewerkt met korte lijnen. Heeft iemand een rolstoel of een looprek bij voorbeeld nodig en hij heeft een brief van zijn arts dan krijgt hij deze zo snel mogelijk. Ten minste als er een voorradig is, want aan deze spullen is een groot tekort.

Deze keer hadden wij ook de gelegenheid het *ziekenhuis* weer te bezoeken. Het was alweer enige tijd geleden dat wij dit bezochten. Daar zag ik dat de vooruitgang ook in een klein ziekenhuis niet stil staat. Voelde ik mij de vorige keer nog in de jaren vijftig nu kun je het meer vergelijken met eind jaren '70. Gelukkig mocht het ziekenhuis in Agnita blijven, eigenlijk wilde de regering het sluiten. Maar dan hadden de mensen in en om Agnita zeker 60 km moeten reizen naar een eerstvolgend ziekenhuis. In de winter kost deze reis minimaal drie uur hebben wij ons laten vertellen i.v.m. veel sneeuw en kou. Een handtekeningenactie en het persoonlijk lobbyen van de burgemeester bij de minister van volksgezondheid is niet tevergeefs geweest. Het ziekenhuis mag blijven maar moet wel aan een bepaalde standaard voldoen. Middelen krijgen ze daar onvoldoende van de overheid dus het is kijken waar je tweede hands spullen voor het ziekenhuis vandaan kunt halen. Ook bij ons werd een wensenlijstje neergelegd...

Als afsluiting van ons rondje ziekenhuis wilde ik graag nog even op de kraamafdeling kijken. Het is altijd schrijnend als je dan hoort en ziet dat er weer een pasgeboren baby ligt die verlaten is door zijn moeder en een ongewisse toekomst tegemoet gaat. Deze baby wordt gelukkig wel opgevangen door de kinderbescherming en wordt dan mogelijk ter adoptie vrij gegeven. Helaas komt deze situatie vaker voor. Grote armoede is helaas nog een groot probleem en dat zal de komende tijd niet echt beter worden met een crisis die hier ook voelbaar is. De overheid heeft hier alle salarissen van overheidspersoneel (leraren, ambtenaren, politie, etc.) met 25% (!) gekort evenals alle pensioenen. De prijzen zijn echter niet omlaag gegaan...

Ondanks alle moeilijkheden blijven de mensen gastvrij en hartelijk. Gelukkig zien wij dat er nog steeds mensen zijn die het hoofd niet laten hangen maar de schouders er onder zetten (zie de thuiszorg), dat er jeugd is die zich vrijwillig inzet voor de oudere medemens, voor milieu-activiteiten en dat er een burgemeester is die een mens belangrijker vindt dan stenen of asfalt.

Al met al weer een geslaagd bezoek om op terug te kijken maar het daagt ook uit om te helpen waar mogelijk. Als u een steentje kunt en wilt bijdragen, daadwerkelijk of financieel, van harte welkom!

Mocht u meer willen weten over onze activiteiten, neemt u dan contact op met

- Henk Romein, tel 334 1422, h.j.romein@wanadoo.nl of
- Jannie van Doorn, tel. 3333 854, jannievdooorn@xs4all.nl

Noot van de penningmeester:

U ondersteunt onze zustergemeente in Agnita door uw gift op giro 8910686 t.n.v. Roemenië Project Kerken Oosterbeek